

Ramazan Ve Çocuklar

– M.Nihat Malkoç · 05 Haziran 2009

Hayatın en saf, en berrak, en temiz ve en güzel yüzüdür çocuklar... Onların duygu ve düşüncelerinde riya ve çirkeflik bulamazsınız. Onlarda en ufak art niyet ve önyargı da yoktur. Karşılıksız severler ve bağlılıkları uzun sürer. İlişkilerinde çıkar gözetmezler. Hayal dünyaları çok genişdir çocukların... Yeter ki siz hayallerine kota koymayın.....Onlar güzelliklere yelken açmasını çok iyi bilirler. Onları azgın denizlerin şerrinden ve fırtınalardan koruyalım.

Çocuklar ruh bakımından ilginç özellikler arz ederler. Her şeyden evvel çok meraklıdırlar. Her şeyin ayrıntısını öğrenmek isterler. Kendisini ister ilgilendirsın, ister ilgilendirmesin her mevzuda soru sorarlar. Hatta bazen sınırlarımızı bozacak derecede ısrarcı olurlar. Öyle olmasa onca bilgiyi kısa zamanda nasıl öğrenebilirler? Onların sonu gelmeyen soruları bizim sonlu sabrımızı çok kere taşırır, raydan çıkan trene döneriz.

Çocukların ilgi duydukları konulardan birisi de mübarek ramazan ve oruçtur. Yaşı ne olursa olsun henüz ergenlik çağına girmemiş çocuklar bile ramazan üzerine düşünür, kafa yorarlar. Oruç tutmak, özellikle sahura kalmak için can atarlar. Bizler de onlara kıyamadığımız için, onları her şeyden sakındığımız için bu masum istekleri karşısında olumsuz tepkiler gösteririz. Fakat onlar yine de pes etmezler. Netice alamasalar da aynı isteklerle defalarca karşımıza çıkarlar, ta ki isteklerine müspet cevap alana kadar!...

Ramazan her ne kadar ergenlik çağına girmiş kişileri muhatap alıp sorumlu tutsa da cemiyetin goncaları kabul edilen çocukları da ilgilendirir. Çocuklara ramazanın o mübarek tılsımlı havasını yaşatmak ebeveynler olarak boynumuzun borcudur. Çünkü onların körpe ruhları bu yaşlarda ramazan sevgisiyle beslenirse ilerde iradeleri çelikleşir.

Ramazan tatlı heyecanların ve telaşların capcanlı yaşandığı müstesna zaman dilimleridir. Ramazanın heyecan ve coşkusunu çocuklarımızdan esirgememeliyiz. Onlara da bu manevi havayı yaşatmalıyız. Onları ramazanın sevgi, hoşgörü ve rahmet atmosferinden uzak tutmamalıyız. Aksi halde ilerde sorumluluk yaşına geldiklerinde onları oruca ve ramazana kolay kolay ısındıramayız. 'Ağaç yaşken eğilir' der atalarımız. Ağaçlar kartlaşmadan onları eğmeye, yönlendirmeye gayret etmeliyiz.

Çocuklar meraklıdır. Çok basit şeylerde bile harikuladeliğe ararlar. Özellikle sahura kalkmak onlar için ulaşılmaz bir hedeftir. Çünkü anne büyük ısrar ve yalvarmalar karşısında, çocuğuna 'seni kaldıracam' diye söz verse de çok sevdiği yavrusunun tatlı uykusunu bölmek için evladının mışıl mışıl uyduğunu görünce onu uyandırmaya kıyamaz. Sabahleyin isyanlar patlak verir elbette... Aslında anne ve babalar bu konuda fazla katı olmamalıdır. Sözlerinin arkasında durmalıdır. Çocuklarını birkaç kez(özellikle hafta sonları) sahura kaldırmalıdır. Onlara o manevi duyguyu da tattırmalıdır; meraklarını gidermelidir. Birkaç

kez sahura kalkmakla çocuğa bir zarar gelmez. Aksine nadir de olsa bu sahura kalkışlar onun için gelecekte arkadaşlarına anlatabileceği güzel hatıralar oluşturabilir.

Çocuk sahura kalkınca elbette ki o gün oruç tutmak için ısrar eder. Aile buna da yasak koyar genelde. Çocuk direnirse de ebeveynin şiddetli baskısıyla bu yumuşak direniş kırılır. Bırakın çocukları, kendilerine farz olmasa da istedikleri birkaç gün oruç deneyimi yaşasınlar. Bu onların vücut yapısını ve sağlığını olumsuz yönde etkilemez. Ta o yaşta açlığın ne demek olduğunu bilinçaltına yerleştirirler; yardımlaşma ve merhamet hisleri inkişaf eder. Çocuk akşama doğru iyice elden ayaktan düşse de o günkü heyecan onu dimdik ayakta tutar.

Çocukların sevdiği bir başka şey de anne veya babalarıyla teravih namazlarına gitmektir. Bunun mücadelesini verirler bir ay boyunca... Bazen ret cevabı alsalar da, ısrarları az da olsa işe yarar ve caminin yolunu tutarlar. Anne ve babalarıyla yatar kalkarlar yumuşak hali ve kilimler üzerinde... Taklit ederler büyüklerini... Cami kavramı onların ruhunda derin ve müspet izler bırakır. Bu gidip gelmeler gelecekte edineceği ahlakına ve inancına tesir eder, onu şekillendirir. Özellikle bazı camilerde okunan mevlitler onlar için ayrı bir heyecan unsuru oluşturur. Çünkü mevlit olan camilerde şeker, bisküvi, çikolata ve lokum dağıtılır. Çocukların arayıp da bulamadığı şeylerdir bunlar!... Bunlar çocuğun ayağını camiye alıştırır.

Gelecekte geleneklerine bağlı, saygılı, hürmetkâr, inançlı bir nesil istiyor ve bekliyorsak o neslin hamurunu şimdiden yoğurmalıyız. Hiçbir şey tesadüf eseri gerçekleşmez. Cięerparelerimiz olan çocuklarımızı yetiştirirken onların manevi dünyalarını da doyuralım. Her şeyi yemek içmekten ibaret görmeyelim. Onları bugünün küçüğü, yarının büyüğü olarak sayalım. Bilirsiniz ki ruh boşluk kabul etmez. Bizler o boşluğu manevi hazlarla dolduramazsak başkaları dünyevi marazlarla doldurabilir. O zaman da iş işten geçmiş olur. Maazallah, ahlakı ve maneviyatı iflas etmiş bir nesil buluruz karşımızda. Bu da bizi manevi uçurumlara yuvarlar. Bu noktada dünya ayağa kalksa onları uçurumdan aşığı yuvarlanmaktan kurtaramaz. Öz evlatlarımızı kendi ellerimizle kor alevler içine atmış oluruz.

Teravihlere çocuklarımızı da götürelim. Yaramazlık yapsalar da onları Allah'ın evinden kovmayalım. Çünkü onlar günahattan arıdırlar, henüz melektirler. Meleklerin huzuru bulacağı yer de ancak camilerdir. Onlar sizleri namaz kılariken görsün, model olun onlara. Kısacası ramazanı sadece biz yaşamakla kalmayalım, çocuklarımıza da doyasıya yaşatalım. Çocuklara manevi bilinç kazandıralım. Böylelikle yarınlarımızdan daha emin oluruz.